

Rigsdagstidende.

1858. Forhandlingerne paa Landstinget. № 56.

Tiende Session.

37te Møde.

Mandagen den 6te December

(Fortsat.)

Bloch (fortsat): Den sidste Deel af denne Forespørgsel staaer i nær Forbindelse med den første. Den angaaer Begravelsen af de Døde, som i levende Live have løst Sognebaand, og af deres ikke confirmerede Børn, der vel maae antages i denne Henseende at følge Forældrene. I det første Tilfælde, der indtraf af denne Art, blev der ikke lagt den valgte Præst nogen Hindring i veien; han forrettede da Jordspaafastelsen paa vedkommende Sogns Kirkegaard. Derimod har den vedkommende Sognepræst i 4 senere indtrufne Tilfælde i andre Sogne formeent den valgte Sjølesørger at udføre denne Forretning, idet han har meent, at den var ham selv forbeholdt. For ikke at volde nogen Strid har den valgte Præst givet efter for Modstanden og indskrænket sig til at holde en Tale ved Kisten i Sørgehuset, hvorefter Liget er ført til Kirkegaarden, til videre Besørgelse af Sognepræsten. Jeg troer imidlertid, at der ogsaa her foreligger en ligefrem Ret. Jeg antager, at det maa være Lovens ligefremme Mening, at den valgte Sjølesørger skal ledsage de Menighedsmedlemmer, der have sluttet sig til ham, til det Sidste, at han skal bringe dem Kirkens sidste Farvel. Det er ogsaa klart, at dette kan være Gjenstand for et meget berettiget Dasse baade hos den Døende og hos de Efterlevende, og at et Møde med Sognepræsten ved denne Leilighed paa begge Sider maa være ubehage-

ligt. Dersom den høitærede Minister maatte opfatte Loven af 4de April 1855 paa samme Maade, da vil han let kunne afgjøre Sagen. Der er ogsaa om dette Anliggende indkommet et Andragende, der saavidt mig bekjendt endnu ikke har fundet sin Afgjorelse; men jeg tør sikkert antage, at en saadan Afgjorelse ikke vil lade vente længe paa sig. Skulde derimod den høitærede Minister mene, at dette ikke lader sig afgjøre ved en administrativ Foranstaltning, tør jeg forudsætte, at han ikke vil undlade at fremkomme med det fornødne Lovforslag til dette Forholds henstigtsmæssige Ordning.

Clausen: Da denne Forespørgsel først kom mig for Die, tilstaaer jeg, at det stod tvivlsomt for mig, om Landstinget burde give sit Samtykke til, at den kom frem her i Salen. — Thi naar en Forespørgsel ikke gaaer ud paa Andet, end derpaa: hvorvidt Noget, i Henhold til en allerede givne Lov, er berettiget til at foretage Noget, da maa Besvarelsen af et saadant Spørgsmaal kunne indhentes hos Ministeriet, ad officiel Vej. Rigsdagens Thing skulle ikke afgive Stedet, hvor Spørgsmaal føres frem, der ligesaavel kunne blive besvarede paa anden Maade, blot for at Spørgsmaalet og det dertil hørende Svar kunne faae en større Offentlighed. Jeg mener altsaa, at kun saadanne Forespørgsler have hjemme paa Rigsdagen, som vedkomme Lovgivningsforhold. Rigtignok maa jeg tilstaae, at jeg ikke forstaaer, hvorledes den ærede Interpellant har kunnet støtte sin Formening om den paagældende Berettigelse paa selve Loven af 4de April 1855. Thi ikke alene indeholder Loven aldeles ingen Anthynding af,